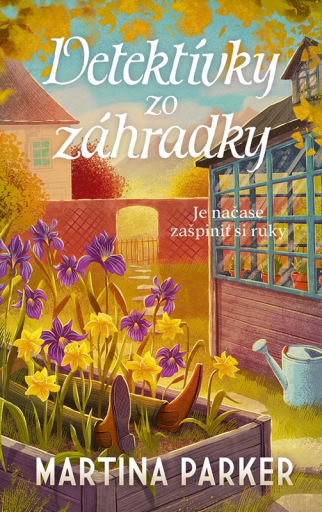

Detektívky zo záhradky

Je načas
zašpiniť si ruky

MARTINA PARKER

MARTINA PARKER

*Detektívky
zo
záhradky*

Preložila
Dana Petrigáčová

Detektívky zo záhradky

Martina Parker

Zuagroast

© 2021 Gmeiner-Verlag GmbH & Meßkirch/Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

www.gmeiner-verlag.de

Translation © 2025 by Dana Petrigáčová

Cover design © 2025 by Adrián Macho

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0117-6

Ja som život,
ktorý chce žiť uprostred života,
ktorý chce žiť tiež.

Albert Schweitzer

Venujem tebe.

PROLÓG

Bola to jedna z tých panónskych letných nocí, v ktoré sa skrátka neochladilo. Hoci slnko už dávno zapadlo, oblečenie sa mu stále lepilo na telo. Mohol by zapnúť klímu, ale hluk motora by ho prezradil. Nikto nemal vedieť, že tu je. Nové sídlisko pri jazere bolo tesne pred dokončením. Ešte nemalo ani pouličné osvetlenie. Tma mu hrala do karát. Zaparkoval za kontajnerom so sutinou a čakal, kedy prídu. O chvíľu sa tak aj stalo.

V jednom z bytov v novostavbe sa rozsvietilo. Na kábli zo stropu visela žiarovka, ktorá prenikavo svietila. Ešte tam nebolo žiadne tienidlo, žalúzie ani žiadny nábytok. V okne stáli dve postavy ako figuríny vo výklade.

Muž v aute sa súpavo nadýchol. Tušil to. Len chcel mať istotu. Myslel si, že nemôže byť nič horšie než hlodavá neistota, ktorú už týždne nosil zabodnutú v tele ako otrávenú šípku. No teraz, keď ich spolu pristihol, bola tá bolesť smiešna. Nebolo to nič v porovnaní s útrapami, ktoré práve cítil... akoby ho udreli železnou päťou do žalúdka. A s každým ďalším obrazom, ktorý sa mu vypálil do sietnice, prišla ďalšia rana. Napriek tomu nedokázal odvrátiť zrak.

Videl, ako muž pristúpil k žene. S úškrnom sa k nej tlačil. Obtieral sa o ňu a strkal jej jazyk do úst. Žena cúvala, až chrbtom narazila do steny.

Žeby robotníci nechali stenu neomietnutú? Zdá sa. Holé betónové múry pripomínali New York aj v najhlbšom

Burgenlande. Naozaj práve rozmýšľal nad stenou? V tejto situácii? Bolo to azda zo šoku?

Žena mala na sebe tenký top. Betónová stena ju musela chladiť a byť drsná na dotyk. Zasmiala sa. Chlap jej zdvihol ruky a pevne jej ich pritlačil k stene. Potom sa kolenom natlačil medzi jej nohy. Zaklonila hlavu. Páčilo sa jej to. Ona, ktorá vždy všetkým pílila uši feministickými princípmi, teraz dovoľila, aby ju nejaký chlapík len tak prirazil k stene. Vyhrnul jej top. *Tú podprsenku som jej kúpil na Vianoce*, pomyslel si muž v aute. Potom si uvedomil, že má mokré líca. Žeby pot? Slzy? Nemohol si spomenúť, kedy naposledy plakal.

Šok. Ohromenie. Hnev. Ako dlho to už medzi nimi trvalo? Ako dlho ho ťahala za nos? Uživala si s iným a zároveň spávala s ním a predstierala vzťah? Bola do toho chlapa zamilovaná alebo celé mesiace išlo iba o sex? Robila si z neho blázna, považovala ho za idiota.

Vo vrecku mu zavibroval mobil. Pozrel na meno volajúceho a stlačil „Prijat“.

„Si tam?“ opýtal sa ktosi na hlasnom odposluchu.

„Hej,“ odpovedal. Vlastný hlas mu znel tak cudzo, že si vôbec nebol istý, či je jeho.

„Takže?“

„Je to tak, ako si hovorila.“ Telo mu zasiahla bolestivá vlna. Jeho žena, matka jeho detí, jediná dôverníčka, ktorej sa zveroval so svojimi pocitmi, bola práve teraz, pred jeho očami s iným. Chvíľu uvažoval, či by do toho bytu nemal vpáliť. Ale čo by urobil? Navrieskal na ňu, vyvolal by scénu a vyzval toho chlapa na férovku? Naozaj sa mal uchýliť k lacnému kliše pároháča?

Volajúca akoby mu čítala myšlienky.

„Nemusiš to vidieť celé,“ povedala potichu. „Prosím ťa, vráť sa. Stretneme sa u teba. Porozprávame sa.“

Muž bez slova prikývol.

„Počul si ma?“

„Áno,“ odvetil, „ale aj tak už nič nemá zmysel.“

„Prosím ťa, urob, čo ti hovorím,“ naliehal hlas. „Niečo vymyslíme, nájdeme riešenie, sľubujem. Teraz polož a sústreď sa na seba.“

Muž naštartoval auto. Zvuk motora tých dvoch už nemohol vyrušiť. Napriek tomu nezapol svetlá, kým sa nedostal na hlavnú cestu. V žalúdku už nepocítoval takú bolesť a ťažobu. Skôr mal pocit, že mu pažerákom stúpa žeravá láva. *Záha*, pomyslel si. *Ešte toto mi chýbalo*. Akosi sa mu ťažko dýchalo. Bola to reakcia na stres. Určite zo šoku. Radšej by mal zastať, no chcel byť čo najskôr preč z tohto miesta.

Lavou rukou nahmatal bočnú priehradku na dverách. Malo by tam byť ešte vrečko s liekom proti páleniu záhy. Chvalabohu. Bolo tam. Znova sa začal potiť. No teraz už mohol zapnúť klímu. Ventilátor nastavil na maximum, zubami roztrhol vrečko a dychtivo nasal mliečno-mäťovú tekutinu. *Má to konzistenciu ako spermie*, pomyslel si. Prudko zabrzdil. Otvoril dvere spolujazdca a vyvracal sa rovno na vozovku. Protiidúce auto prudko blikalo a trúbilo. „Sprostý ožran,“ zreval naňho šofér cez otvorené okno.

Našťastie za mnou nikto nešiel, inak by bol do mňa vrazil, napadlo mužovi, ktorý sa necítil opito, ale nanajvýš triezvo. Triaslo ho. No musel pokračovať v ceste. Už len dva kilometre domov. Bol to vlastne ešte jeho domov? Nevedel. Ale žena, ktorá najlepšie vie, aké pocity sa v ňom odohrávajú, tam naňho bude čakať. Ona už bude vedieť, čo robiť.

Privítala ho tabuľa jeho dediny. Pálenie záhy sa mu zhoršilo. Nečudo, veď práve vyplul zlosť a žľč, pričom si div nerozleptal pažerák. Pri uchu mu bzučal komár. Určite mu do

auta vletel vtedy, keď grcal. Komáre uprostred noci? Prečo bolo dnes tak hrozne teplo? Veď už bolo po desiatej.

Ešte jedna zatačka doľava. Jej auto stálo pred domom. Chvalabohu, už bola tu. Stála pred vstupnými dverami a hľadela priamo naňho. Čakal, že sa mu ulaví, keď ju tam uvidel stáť, no namiesto toho cítil, že nielen pažerák, ale celý hrudný kôš má ako v plameňoch. Akoby mu niekto vrazil päťou do hrude a rozmliaždil ju. Muž zrazu nemohol dýchať. Začal chrčať. Pred očami sa mu zatmelo a potom sa zvalil na volant.

Vôbec si neuvedomil, že narazil do jej auta.

1. KAPITOLA

EGREŠE A SLIZNIAKY

Hoci slizniaky sú obojpohlavné a dokážu sa samy oplodniť, vášnivo sa pária. Niektoré slizniaky sa pritom hladia aj celý deň, kým idú na vec. Najväčší penis má Limax redii. Pri celkovej dĺžke tela trinásť až pätnásť centimetrov môže pohlavný orgán tohto druhu dosahovať až 85 centimetrov.

Kým Vera Horvathová žila ešte v meste, úkladná vražda by jej nikdy ani na um nezišla. Teraz však bývala v južnom Burgenlande a zdalo sa, akoby v nej táto krajina prebúdzať to najhoršie.

Bolo ráno, ktoré pre záhradkárov vždy voňalo nádejou: slnko, vtáčí spev a vyhládka na skorú bohatú úrodu. Aspoň tak by to opísal niekto umelecky nadaný. No Vera bola skôr prakticky zameraná.

Kráčala po úzkej cestičke, ktorá viedla z domu do babininej záhrady. Tráva voňala rannou rosou a ona cítila, ako cez tenké plátenky presakuje chladná vlhkosť, z ktorej jej krehnú prsty na nohách.

Pokrčila ich a zohla sa k malému ostnatému kríku, z ktorého si opatrne odtrhla egreš. Ako ich babina v nárečí vždy nazývala? Kosmatky, presne, aké ľubozvučné. Skúmavo podržala zelené ovocie medzi prstami.

Bobule boli tvrdé. Podobne odskúšala aj ďalšie plody, pričom sa poranila o jeden dlhý trň. Zanáďavala a zamerala sa na

bobule rastúce na kríku zozadu, trochu ďalej, bližšie k slnku. Konečne nahmatala jednu, ktorá sa jej zdala zrelá. Nechťom odtrhla štetinovitý koniec aj stopku a vložila si egreš do úst.

Ovocie sa pri zahryznutí rozprsklo a gélovitá dužina bola skôr sladká než kyslá. Potrebovali ešte dva, tri týždne. Vera však na ne dostala chuť, preto si odtrhla do ruky len tak na cestu zopár ďalších plodov. Práve sa vydala na svoje ranné kontrolné kolečko.

Spod hortenzie sa na ňu vyškieral záhradný trpaslík. Hortenzia sa volala Annabelle. Trpaslík nemal meno. Nebol veľmi pekný, bol to len taký neohrabaný darček na rozlúčku od Verinho bývalého kolegu z časopisu *Hurá na vidiek*, v ktorom pracovala posledných osem rokov ako redaktorka. Časopis bol dlhé roky úspešným titulom vydavateľstva – napokon, ako všetky časopisy so slovom vidiek v názve. Včely medonosné, domov a harmónia namiesto vojny, krízy a klimatickej zmeny. V najlepších časoch sme mali viac čitateľov ako *Profil*, spomenula si Vera s trpkosťou. Ale roky hojnosti boli preč. Kríza v tlačiarňach zasiahla aj tituly, ktoré podporovali zdravý svet.

Sankt Martin in der Wart – v osemnástich si Vera myslela, že toto miesto navždy opustila. Teraz ako štyridsaťdvaročná sedela v dome po zosnulej babine a snažila sa zošľachtiť miesto, ktoré nemalo nič spoločné s obrázkami záhrad z časopisu *Hurá na vidiek*. Babina v tom dome žila dlhé roky až do svojej smrti a odkázala ho Vere. Teraz už kedysi udržiavaný záhon pohltila žihlava a čerňácie. Vera videla, ako všade bujnie burina.

Mohlo byť ešte niečo horšie? Veru, slizniaky. Táto slizovitá pliaga, ktorá likvidovala všetko, čo pomaly rástlo. Cez noc obžrali hrachové klíčky a listový šalát, potom klíčiacu tekvicu a uhorky. Slizniaky boli nepriatelia nového začiatku, ničitelia záhradkárovej sebadôvery.

V boji proti slizniakom vyskúšala Vera azda všetky odporúčania zo svojho záhradkárského časopisu. Okolo mladých rastliniek roztrúsila vajíčkové škrupiny ako odstrašujúcu prekážku. No slizniaky sa nedali zastaviť. Na druhý deň bolo po rastlinkách. Prekážky ako medený drôt, piliny či kávová usadenina prekonali tie tvory ako nič.

Zahrabané pívne pasce akurát nalákali na pívne výpary všetky slizniaky z okresu Oberwart a tie sa hromadne nacen-gali. A opití majú ozaj šťastie. Lebo utopili sa len niektoré.

Vera medzitým už toľko minula na ochranu pred slizniak-mi a na nové rastliny – samozrejme, na osvedčené, nezvyčaj-né druhy s odolnými semenami v bio kvalite –, že by si za tie peniaze mohla nakúpiť zeleninu rovno z najdrahších lahôdok vo Viedni.

Vložila si do úst ďalší egreš. Dnes to bolo mimoriadne zlé. Slizovcom hrdzavým ani nenapadlo, že by ostali verné svojmu menu a cestou kdesi zhrdzaveli. Niektoré sa dokonca odvážili vyliezť až na palice, ktoré zachytávali maliny, a zrejúce ovocie pokryli vrstvou slizu, ktorá na slnku zaschla a leskla sa ako tenká fólia. Tucet vypasených, kožovitých kusov sa už plazil po kalerábe a cieľavedome obžieral mladé plody. Najhoršie to bolo v záhone so šalátom: na hlávkovej kapuste sa konali ozajstné slimačie orgie, páрили sa tam vo dvojici aj po troch, boli čudne prepletené a tlačili sa na seba. Záhradný trpaslík sa na to len hlúpo uškŕňal.

Vera uvažovala, že sa vzdá. Hotovo. Mala toho dosť. Bola pristará, bezcenná, neschopná a očividne dokonca aj príliš hlú-pa na to, aby aspoň ako-tak udržiavala babininu záhradu a za-točila s niekoľkými slizniakmi, čo ani nemali mozog. V hrdle pocítila hrču. Do očí sa jej tlačili slzy a stúpál v nej hnev.

Hodila si do úst zvyšné egreše, aby si uvoľnila ruku. Potom siahla po lopatke na burinu, ktorú po včerajšom boji s koreňmi

černičia odložila na kraj záhona. Venovala posledný skúmový pohľad svojej prvej obeti, zdvihla ruku a zapichla do nej lopatku. Slizniak sa pri pokuse preseknúť ho na dve časti zaboril do hliny, no Vera ešte párkrát bodla, aby mala istotu, že zviera v pôde je mŕtve. Pri ďalšej obeti sa poučila: najskôr ju lopatkou vymanévrovala zo záhona a na trávniku ju dorazila. S tretím slizniakom nemala veľa roboty, lebo sa vplazil na drevený okraj záhona, ktorý poskytol lopatke dobrú oporu. Stačil jediný rez ostrou hranou. Z mŕtvych tiel sa vyvalili slizké, žltosivé vnútorosti. Slizniaky nemajú krv, ale Veru ovládol pocit, ktorý sa dal opísať len ako krvilačnosť. Horúčkovito ich kántrila, jedného po druhom. Desať, jedenásť, dvanásť, trinásť – počítala Vera, dvadsaťdeväť, tridsať, tridsaťdva... Slizniaky začali odpadávať z malín, než sa k nim dostala. A bol to príjemný pocit, oslobodzujúca ľahkosť... Keď prehryzla posledný egreš, uvedomila si, že slizovitý masaker konzistenciou až nepríjemne pripomína ovocnú kašu, ktorú mala v ústach.

Vera pustila lopatku. Prišlo jej zle.

Zavrátila ňou niekoľkokrát do zeme, aby z nej odstránila slimačí sliz, a pomaly sa vrátila domov.

Babinin dom bol vlastne statkom. No Vera tie slová vyslovovala opatrne, odkedy si prvýkrát všimla spýtavé pohľady návštevníkov z mesta. Oni si pod statkom predstavovali veľký majer ako v Lesnej štvrti. Babinin dom mal akurát štyri malé miestnosti s nízkymi stropmi a okienkami. Kuchyňa, kúpeľňa, obývačka a spáľňa.

Babina žila výhradne v kuchyni: spala na lavici vedľa pece, na ktorej si celý deň vyvárала polievku. Pec bola aj takým úsporným sporákom, ktorý pri minimálnych nákladoch zvládal skoro všetko. Zohrieval kuchyňu a na boku bola nádrž, kde mala celý deň teplú vodu. Rúra bola užitočná nielen na

„pečenie krumpľí“, ale pri správnej teplote sa v nej dali sušiť orechy a huby, dokonca aj zohriať premrznuté nohy.

Vera si pamätala, že raz sa ako dieťa tak dlho hrala na snehu, až jej topánky a ponožky celkom premokli. Babina ju vyhrešila, keď zbadala tú pohromu. „Pane na nebesiach, teraz buditi ješče i chorá. Musíš si sednúť k peci.“ Potom Veru schytila za plece a posadila na hokerlík pri peci, otvorila dvierka, položila do rúry deku a uložila na ňu Verine „bosie haksne“.

Premočené ponožky a rukavice zavesila babina na nožnicový vešiak nad pecou, aby sa vysušili. A topánky skončili v teple pod pecou. Ešte aj dnes Vera cítila vtedajšie teplo.

Obývačku babina nikdy nevykurovala. No nielen preto, že šetrila. Obývačka sa používala iba na Vianoce alebo keď niekto zomrel. A tak ako vianočný stromček a múčnik, aj nebožtík čakajúci na pohreb vydržal v studenej izbe dlhšie čerstvý.

Bývalú babininu spálňu Vera rozdelila sadrokartónovou stenou na dve izby. Robotník, ktorý jej s tým pomáhal, nad týmto stavebným hriechom iba zalomil rukami. Lenže jej nenapadlo žiadne iné riešenie. Jej trinásťročná dcéra Letta predsa potrebovala vlastnú izbu. Miesto len pre seba.

Tento nápad mal u Letty veľký úspech. Keď nebola v škole, väčšinu času preležala so slúchadlami na ušiach v bunkri, ako svoju izbu volala, a čakala. Čakala, kým bude konečne dosť stará na to, aby sa mohla vrátiť do mesta.

„Neznášam Burgenland,“ povedala Letta mame a tmavé oči jej ešte o odtieň potemneli. „Je ti jasné, že si mi zničila život?!“ Pre Lettu sa presťahovanie do Sankt Martina in der Wart rovnalo vyhnanstvu.

Vera si vyzula mokré tenisky a položila ich na gánok, nech sa vysušia na slnku. Gánok s arkádami bol pre statky v južnom Burgenlande typický, nech bol akokoľvek malý. Raz napísala článok o burgenlandských gánkoch a odvtedy vedela,

že najstarší známy gánok s arkádami bol na evanjelickej fare v Oberwarte a pochádzal z roku 1874. Vtedy žila väčšina burgenlandských sedliakov v hlinených domoch so slamenými strechami, ale v polovici devätnásteho storočia, keď získali nezávislosť od svojich zemepánov, aj oni chceli bývať v takých vznešených príbytkoch ako farári a nižšia šľachta. A tak na svojich statkoch budovali oblúkové zastrešené konštrukcie v renesančnom štýle. Nielenže tým stavby získali na prestíži, ale boli aj praktické, lebo takéto gánky s arkádami predstavovali v lete ďalší priestor, kde sa mohli schladíť. Neprekážalo, ak sa tam narobil neporiadok, vynikajúco sa tam strihali ríbezle, otvárali fazuľové struky či lúskali orechy. A pod strechou, ktorá ich chránila pred dažďom, sa tiež dobre sušila kukurica, cesnak alebo cibuľa.

Vera zatiaľ nemala úrodu, ktorú by musela takto spracúvať. *Tak si dáme na obed syrový toast*, pomyslela si a vrátila sa do kuchyne. Aspoň ten Letta jedla. Umyla si ruky a zapla gril.

„Zase je všade otvorené. Veď ti niečo ukradnú.“ Vera sa naľakane strhla. Jej matka Hilda Horvathová stála za ňou ako nejaký príznak.

„Kto by nám čo kradol?“ opýtala sa Vera a pokrčila čelo. Medzičasom už trpko olutovala, že svojej sedemdesiatpäťročnej mame kúpila iPad. Odkedy sa naučila surfovať v šialených vodách internetu, každý deň prichádzala s novým desivým príbehom.

„Predsa podvodníci,“ odvetila Hilda. „Veľmi radi chodia za staršími osamelými ženami, ako si ty.“

Vera sa mierne strhla, keď začula prívlastky „staršími“ a „osamelými“. Mala štyridsaťdva rokov a bola slobodná matka samoživiteľka, nebola však osamelá.

„Čítala si ráno noviny?“ opýtala sa skúmavo.

„Zrušila som predplatné,“ reagovala Hilda. „Lebo teraz odoberám *Krone* zadarmo na internete.“

„Neodoberáš ich zadarmo, len si lajkla ich facebookovú stránku.“

„Ale áno, odoberám. Na mojom Facebooku sa teraz píše, že odoberám *Krone*,“ trvala Hilda na svojom.

„A preto sa ti teraz budú vo feede zobrazovať všetky nezmysly,“ povzdychla si Vera. Nie div, že pri takej mediálnej gramotnosti bola tlač odsúdená na zánik.

„Aký feed?“ nechápala Hilda. „A nie sú to nezmysly, človek sa tam dozvie zaujímavé veci. Včera písali o Heidi. Nechápem, že ešte stále žije s tým spevákom. Kedysi bol fešák, ale dnes má dobrých pár kíľ navyše.“

„Ktorá Heidi, mami?“

„Tá modelka predsa. Ale možno sa jej tuční muži páčia. Ten s tými autami, Fabio Brillatore, bol tučný tiež.“

„Volá sa Flavio Briatore, mami. A čo to má spoločné s podvodníkmi?“

„Veď nič. To ti hovorím len tak. Môžeme sa predsa rozprávať.“ Urazene prevrátila oči. „Takže do domu ti prídu podvodníci. Chodia vo dvojici, jeden sa spýta, či si môže dať pohár vody alebo ísť na WC, a druhý zatiaľ vykradne byt.“

„A kde sa to stalo, mami?“ Vera bola zvyknutá pýtať sa na podrobnosti. Choroba z povolania všetkých novinárov.

„V Nemecku, ale určite prídu aj k nám. Aj u mňa včera zvonili po siedmej večer. Ani som neotvorila. Po siedmej večer, veď to je drzosť.“

„Máš predsa priezor, nepozrela si sa?“

„Jasné, že som sa pozrela. Boli to Harry a Dietmar zo športového klubu.“

„A prečo si im teda neotvorila, keď si vedela, že sú to ľudia zo športového klubu, ktorých poznáš?“

„Lebo aj oni chcú odo mňa peniaze. Presne ako podvodníci. Vždy chcú nejaký príspevok. Desať eur im dať nechcem a päť je príliš málo. Potom sa to roznesie po celej dedine a budú hovoriť, že stará Horvathka je žgrolška. Preto je najlepšie tváriť sa, že nie si doma. A ešte aj rozdávať kalendáre. No povedz, kto teraz potrebuje kalendár. Ten sa dáva v decembri, nie v máji. Musíš sa toho ešte veľa učiť, ak chceš znova bývať na vidieku. Čo to tam varíš?“

Syr, pomyslela si Vera. Doriti. V teple sa jej celkom roztopil, pretiekol cez mriežku a zhorel na páchnucu hmotu. Čo sa s tým syrom stalo? Kedysi si pri grilovaní zachoval tvar. Po okrajoch trochu zhnedol a pri zahryznutí sa ťahal. Ale toto, čo tu vytekalo, bola akási žltá polievka.

„Brečka zo supermarketu,“ poznamenala Hilda. „Na Facebooku sa píše, že syr už dnes vôbec neobsahuje mlieko. A v jednej štajerskej továrni na syry našli v syre chrobáky, božemôj. Ja ho kupujem len z gazdovstva, ale iba ak predáva pani Fuithová z Mariasdorfu. Lebo ostatné predavačky...“

„Čo to tu tak smrdí?“ opýtala sa Letta a pokrčila čelo. Očividne ju z bunkra vyhnal hlad. Zložila si slúchadlá. *Leave me alone...* ozýval sa z nich hlas depresívneho rapera.

„Kúpila som zlý syr,“ priznala Vera.

„No výborne. Vo Viedni by sme si už mohli objednať pizzu,“ zašomrala Letta. „Ale tu v tejto pustatine umrieme od hladu.“

„Poď ku mne, urobím ti rezeň s ryžou,“ navrhla Hilda svojej jedinej vnučke. Pripravenosť urobiť rezeň s ryžou v ktorúkoľvek dennú či nočnú hodinu jej nahrávala plusové body, takže Letta k nej bola omnoho milšia než k ostatným ľuďom vo svojom okolí.

„Ako bolo v škole?“ opýtala sa Hilda.

Letta prevrátila oči. „V pohode. Pýtali sa ma, či mama niečo mala s nejakým basketbalistom.“

Vera sa strhla. Vedela, čo táto narážka znamená. V basketbalovom družstve Oberwartu hralo mnoho černochoz z USA. Chvíľu uvažovala, či tá otázka nebola rasistická, ale pravdepodobne to boli len zvedavé reči bez postranných úmyslov. Letta mala totiž tmavšiu pokožku než ostatné deti.

Pri kreslení nikdy nesiahala po ružovej farbičke, ktorú používali všetky deti na vymaľovanie tváre a rúk, skôr uprednostňovala okrovú hnedú. Farbu pleti mala po svojom brazílskom otcovi. Bol to fotograf, s ktorým mala Vera veľmi intenzívny a absolútne nefunkčný vzťah, v ktorom bola vzdialenosť medzi Riom a Viedňou tým najmenším problémom. Odkedy otehotnela, nebola s ním v kontakte. Letta, vlastne Violetta, bola jediná dobrá vec, ktorá jej po ňom ostala.

„Mala si niečo s basketbalistom?“ Letta sa na ňu skúmavo zadívala.

„Nie,“ vyhlásila Vera.

„Aj Heidi má hnedé deti,“ poznamenala veselo Hilda.
„A teraz poď, urobím ti ten rezeň.“

SMÚTOK

1. DEJSTVO

Jediné, na čo som dokázala myslieť, bolo: Chcem ho vidieť ešte raz! Len sa na neho pozrieť. Poslednýkrát sa ho dotknúť. Nedovolili mi to. Lekárka mi nasadila silné lieky na upokojenie. A tie ma celkom otupili. Nikdy im neodpustím, že som ho viac nevidela.

2. KAPITOLA

EVA A PAUL

Muchy domáce dokážu ochutnávať jedlo nožičkami! A to vďaka chuťovým receptorom na predkoleniach a chodidlách. Keď mucha pristane na jedle, ktoré sa jej pozdáva – a môže to byť všetko od psieho lajna po koláč –, čo najviac po ňom pochodí, aby si trochu dobrej chute preniesla aj na ďalší pokrm.

Eva stlačila na hladkom displeji plus. Nič sa nestalo. Skúsila ešte raz. Bez šance. S povzdychom vzala kuchynskú utierku zo sivofialového plátna a utrela povrch, aby z neho odstránila prípadnú vlhkosť. Neznášala tento hypermoderný sporák. Automatické programy, bezkáblový potravinový teplomer, zariadenie na pyrolýzu, ale aj dotykové ovládanie, z ktorého jej bolo do plaču.

O výbere sporáka rozhodol Paul, rovnako aj o dome, sťahovaní a o všetkom ostatnom v Evinom živote. *Keby bol Paul sporák, presne takýto by bol*, napadlo roztrpčenej Eve. Zvonku elegantný a dokonale hladký, no s nevypočítateľným konaním. Z čirej frustrácie už Eva bubnovala prstami po sklenej platni.

Ozval sa prenikavý zvuk. Aj Paul bol v poslednom čase nejaký hlučný. „Sedíš doma celý deň ako taká princezná a ne-
tušíš, čo všetko mám neustále na starosti,“ reval. Kedysi naozaj bola jeho princeznou. Vtedy, keď mali pätnásť a na školskom predstavení hrala Snehulienku. Nemohla uveriť, že vysoký, plavovlasý, charizmatický Paul sa zaujíma práve o ňu.